

ten og HK indgåede overenskomst af 4. juni 1965, der dækkede perioden 1. april 1965-31. marts 1969.

På baggrund af den uoverskuelighed, der eksisterer inden for hele overenskomstområdet, oplyste ministeren, at der foregår overvejelser om i højere grad at centralisere indgåelse af lønoverenskomster m. v. i økonomi- og budgetministeriet, lønnings- og pensionsdepartementet, med henblik på at sikre, at ensartede lønvilkår aftales.

Udvalget kan ganske tilslutte sig dette synspunkt.

Under samrådet med ministeren for kulturelle anliggender har man drøftet visse punkter, som er berørt på side 273 ff. om revisionsdepartementets fortsatte undersøgelser inden for Danmarks radios regnskaber, hvoraf bl. a. fremgår, at der betales højere lønninger end inden for staten i almindelighed (s. 281 ff.), ligesom det fremgår, at produktiviteten pr. medarbejder har vist en faldende tendens (s. 282 ff.).

Ministeren for kulturelle anliggender har peget på, at der nu er tilvejebragt løbende kontakt mellem Danmarks radio og revisionsdepartementet. Ministeren har endvidere oplyst, at der er nedsat interne arbejdsudvalg vedrørende den ovennævnte lønforskel og vedrørende spørgsmålet om produktivitet, idet man i sidstnævnte udvalg bl. a. vil søge at nå frem til andre kriterier end sendetiden.

Udvalget har endvidere bemærket sig, at der i en vis udstrækning er tillagt personalet længere ferie og kortere ugentlig arbejdstid end gældende i staten i øvrigt (s. 282). Nærmere oplysninger vedrørende disse punkter er modtaget fra ministeren i bilag 3.

Udvalget har endvidere hæftet sig ved den udstrakte brug af højtlønnede free lance medarbejdere, jfr. det på s. 284 anførte.

På denne baggrund har udvalget med økonomi- og budgetministeren drøftet lønforholdene i Danmarks radio. Ministeren gav udtryk for det synspunkt, at Danmarks radio bør betragtes som en statsinstitution, og at alle aftaler om løn- og arbejdsvilkår, som indgås af Danmarks radio, bør godkendes af økonomi- og budgetministeren, lønnings- og pensionsdepartementet. Dette gælder også honorering af free lance medarbejdere og andre af Danmarks radio udbetalte honorarer.

Udvalget kan helt tilslutte sig dette synspunkt.

4. Særlige ydelser.

Under forsvarsministeriets område på siderne 378-83 er omtalt revisionen af særlige ydelser. Statsrevisorerne har i slutningen af afsnittet udtalt følgende: „Statsrevisorerne må se de refererede sager i sammenhæng med talrige andre, der har været refereret i revisionsdepartementets beretninger gennem de seneste år. Det er et fællestræk, at der synes at være en vis tendens til, at de særlige omkostningserstatninger og ulempegodtgørelser af de ansatte i højere og højere grad betragtes som lønningsbestanddele.

Der kan være grund til at fremsætte en advarsel mod denne tendens. Tjenesten bør tilrettelægges således — og det bør være en naturlig tjenestepligt for enhver ansat at medvirke hertil — at anvendelsen af særlige godtgørelser reduceres mest muligt.

Den beskrevne tendens bør ligeledes tages i betragtning, når der fastlægges nye regler for særlige ydelser. Reglerne bør udformes sådan, at de nævnte ydelser ikke knyttes for fast til formelle kriterier, men administreres således, at de kun kommer til udbetaling, når en ansat faktisk er blevet påført en ulempe, der bør vederlægges.

Statsrevisorerne er herved opmærksom på, at en fast binding til formelle kriterier er langt lettere at administrere, men det er her mere væsentligt, at vederlæggelsesordningerne ikke frister til nogen form for udnyttelse, men tværtimod tilskynder alle til en forstandig økonomisk administration.“

Det fremgår af forsvarsministerens redegørelse i bilag 4, at økonomi- og budgetministeriet for tiden er i gang med at udfærdige nye bestemmelser.

Økonomi- og budgetministeren har herom i et samråd udtalt, at forhandlinger herom er påbegyndt med tjenestemændenes centralorganisationer.

5. Strafforfølgning af tjenestemænd og dermed ligestillede.

Under et samråd med økonomi- og budgetministeren har udvalget drøftet den ulighed med hensyn til strafforfølgning, der synes at foreligge for statsansatte, der gør sig skyldig i strafbare forhold, jfr. det på s. 186-87 anførte samt det i bilag 5 anførte.